

Mennyit ér az ember?

Horváth Ferenc - 2021-01-30 11:10:52

Mottó: „Ha az embert nem tisztelik, akkor szinte szétveti a feszültség, szeretne kitörni, és fokról fokra elveszíti az önmaga iránt való tiszteletet is. Végül aztán már azon kezd el merengeni, hogy miért is született meg erre a világra.” Marina Chapman

Mióta felnőttem, azóta hallom azt, hogy lesz majd ennél jobb is, aztán valahogy az idők során ez mégsem következett be. Minden ember életében vannak korszakok, amikre vagy szívesen emlékszik vissza, vagy nagyon is szeretné elfelejteni...

Horváth Ferenc fotó:

A fiatalságkorszak idején – amikor még érezzük az erőnkét és tele vagyunk becsvágygal –, általában könnyebben vesszük az akadályokat. Nincsenek még meg azok a kötöttségek, amik meghatároznak minket. A csoportkötelékek ebben a korszakban alakulnak ki. Ilyenkor még könnyebben vált az ember. Van, akinek sikerül azonnal megtalálni a maga arcukat, ami végigkíséri az élete folyását, és van, aki több dolgot kipróbál az életben. Így visszafelé tekintve még a mai napig nem tudom eldönteni, hogy jó volt-e egy munkahelyen dolgozni olyan 24 éven keresztül, vagy jobb lett volna megpróbálni valami mást is. Mondjuk vállalkozóvá, magánzóvá válni ahelyett, hogy a hazát szolgáltam fix pénzért, miközben mások, sokszor arra érdemtelen emberek, degeszre tömték magukat pénzzel.

Aztán jön az ember erőskorszaka, amikor mondjuk úgy, „már elért valamit”. A csoportkötelékek ellazulnak, már nem olyan fontosak a barátok (sőt egyre kevesebb van belőlük), és egyre több szerepet játszik a páros kötelék, és persze a családi kötelék, aminek folyamányaként általában kialakul a gyermekek iránt érzett kötelesség is. Még ebben a korszakunkban is hajlamosak vagyunk felelőtlenül dönteni, de szerencsére a többség még pluszban tanul, vagy már sikereket ér el a munkahelyén, erősödik a státusa. Az erőskorszakban már látszik a cél, de az út még mindig bizonytalan, ilyenkor találjuk meg a saját, szülőktől független otthonunkat, és azt a pozícionáltságot, amivel elfoglaljuk a társadalomban betöltendő helyünket. Az erőskorszak a megalapozás korszaka.

Az erőskorszakot követi a stabilitási korszakunk, amikor már a váltás sokkal nehezebb, mint annak előtte volt. Nem értek egyet Lázár János nagy felháborodást keltett mondataival, amikor az

ember „kockáról kockára gyűjt” és „amije van, annyit is ér”, mert az a harácsoló lelketlen ember logikáján alapszik, de tény, hogy ebben a korszakban a nagy többség már elérte vagy belenyugodott abba a társadalmi állapotba, amibe került. Kacsingat a nyugdíj felé és várja az unokákat. Esetleg nyugdíjas bulikra jár, mert újra szükségét érzi a barátoknak.

Megjegyzem: az sem mindegy, hogy milyen a társadalmi környezet és hogyan vezetik a kormányok az országot. A mostani kormány, a mostani társadalmi rendszer milliók számára nem kedvez ennek a stabilitási korszaknak, és ezért egyszer, ha másképp nem, a jó istennek számot kell majd adniuk! Mindenesetre a család, a barátok, a környezet stabilnak lát minket, mert bár nem a régiként küzdünk, de tapasztalt emberek lévén általában van véleményünk, elgondolásunk egy-egy probléma megoldására. Vannak sokan, akik bár már az erejük nem a régi, ebben a korszakban jutnak el oda, hogy azt csinálnak, amit mindig is csinálni akartak, de előbbre volt az élet, a család, a munka, a stabilitás megszerzése, mint a fiatalkori vágyak beteljesítése vagy a filantróp érzelmek előtérbe helyezése. Talán ezért látjuk azt, hogy az 50-70 év közötti korosztályból kerülnek ki a legjobb társadalmi segítők, általában ők mozdítják a civil szálakat, és ha kell, még most is teherautóra ülnek, hogy elvigyenek egy-egy adományt a rászorultaknak. Merthogy ők tudják, milyen az rászorultnak lenni, vagy tapasztalásaik miatt jobban átérzik mások szenvedését.

A stabilitási korszakot követi a hanyatlási korszak. Az erő elfogy, az egészség megromlik. „60 fele hazafele” életérzés jellemzi az embert. (Most már inkább 70 fele, mert Viktorunk tesz róla, hogy minél később legyen valaki nyugdíjas.) Most már tényleg csak az számít, hogy legyen fedél a fejünk felett, tudjunk néha segíteni a gyerekeknek, unokának, kicsivel is beérjük, és lehetőleg legyen, aki minket is szeret vagy legalább elismer, és néha meglátogat.

Má' ez a Horváth Feri megint kavarja! – gondolhatnák, amikor ilyen közhelyeket, mindenki által tudott vagy tudni vélt dolgokat leír. Horváth Feri azonban úgy gondolja, hogy helyénvaló ezt papírra vetni, mert a fiatalabb korosztályok talán kiolvashatják belőle az eljövendő sorsukat, és nem utolsó sorban azért, hogy Horváth Feri megkérdezze: olyan 20 év alatt ezek a kormányok hagyták, hogy különösen a stabilitási és hanyatlási korszak úgy szépen, negatív érzések nélkül bekövetkezzen? Tényleg úgy érzi 3,5-4 millió ember ebben az országban, hogy stabilan él, hogy a hanyatlási korszakban az alimentációs céljai maradéktalanul érvényesülnek?

fotó:

Ezernyi nagyon komoly társadalmi anomáliát tudnék felsorolni ebben a harácsoló országban, de most nem teszem. Ez az örült világ külsőleg más, de az ember, az aljas ember sokat nem változik. Ami most van, ahhoz képest milliók számára a szocializmus is egy megnyugtatóbb politikai ideológián alapuló társadalmi rendszer volt. Két okból: nem engedte eladósodni az emberek tömegeit, tízezer mindenki felett álló pártfunkcionáriust könnyebb volt eltartania a népnek, mint 2 millió harácsolót, és ha nem is valami fényesen, de stabil nyugdíjas életet lehetett élni, ahol még számított az ember. Ne gondolják, hogy a szocializmust fényezem, de el kell ismerniük, hogy ebben a jelenlegi rendszerben senki sincs biztonságban sem egzisztencia szempontjából, sem pedig anyagi értelemben, kivéve a kiváltságosokat, az érinthetetleneket, akikre lassan a törvények sem vonatkoznak!

Ezen a lesújtó állapotban csak együtt vagyunk képesek változtatni, de ahhoz sokkal több filantrópiára lesz szükség. Ellen pedig lesz „dögivel”, mert a pénz beszél, a kutya ugat, és igen sokan a társadalmi hatások miatt a stabil korszakokban mondjuk ki; kockáról-kockára harácsolnak, senki nem számít csak ők maguk, és akiket jobb állapotba akarnak helyezni. Más nem! Az idősebb korosztály pedig még emlékezve a múltira - amikor a boltokban sem volt semmi - azt mondja, hogy ezért a kis nyugdíjért még tudok valamennyit vásárolni, ha kuporgatok és megvonok magamtól, a rezsimet is ki tudom fizetni. Jól van ez így. Miközben a társadalmunk minden korosztály szintjén gyűlölködővé és együttműködésre képtelenné vált. Megfáradt, elkeseredett, gyűlölködő emberekkel, nehéz rendszert váltani. Megjegyzem: ha így folytatódik tovább, vagy nem lesz semmi a boltokban, vagy több millió ember nem fogja tudni megfizetni azt, ami a boltokban van!

Kellemes hétvégét kívánok Önöknek!

Horváth Ferenc írásai itt olvashatók: [800](#).

KÖSZÖNJÜK a támogatását azoknak, akik segítették a munkánkat 2019-ben és 2020-ban! Számítunk rájuk és másokra is 2021-ben, hiszen együtt tudjuk garantálni, hogy az újságíró és a szerkesztő munkájába ne szólhasson bele más, csak az olvasó. [Támogasd előfizetéssel a Debrecinert 2021-ben!](#) **Köszönjük!**

QDEBRECINER.HU

LÁTJUK. HALLJUK. KIMONDJUK.

fotó: Facebook

Ajánljuk szíves figyelmedbe heti hírlevelünket, amiben legfontosabb publikációinkról és a Debreciner szerkesztőségének háttérmunkálatairól, kiadónk akcióiról adunk tájékoztatást! [Itt lehet feliratkozni!](#)